

homilia de monsenyor Omella amb motiu de la ornada de la Vida
Consagrada

homilia de monsenyor Omella amb motiu de la ornada de la Vida Consagrada

homilia de l'arquebisbe metropolità de Barcelona, Joan Josep Omella, en la
Eucaristia celebrada a la catedral de Barcelona el passat diòies, 2 de febrer de
2017 amb motiu de la ornada de la Vida Consagrada Estimats Germans preveres,
Membres del patronat de la Sagrada Família, Germans tots en el Senyor,
Benvolguts Germans i Germanes que forme [...]

02 febrer, 2017 - ESGÉS A DE BARCELONA

homilia de l'arquebisbe metropolità de Barcelona, Joan Josep Omella, en la Eucaristia
celebrada a la catedral de Barcelona el passat diòies, 2 de febrer de 2017 amb motiu de la
ornada de la Vida Consagrada

Estimats Germans preveres,
Membres del patronat de la Sagrada Família,
Germans tots en el Senyor,

...- Benvolguts Germans i Germanes que forme part de la Vida Consagrada en la nostra
Diòcesi de Barcelona: Que la força de l'Esperit de Crist Ressuscitat inundi les vostres vides i
us proveeixi d'abundants fruits de santedat.

Em sento feliç de ser entre vosaltres, compartint precisament aquest moment central de la
vostre trobada, sent amb vosaltres a la taula de la Paraula i del Pa, a la taula del Senyor.

Eucaristia és l'arrel i el cim de l'Església i, per tant, de la vida dels batejats i dels
consagrats al Senyor. Però és que, a més, ho sabem perfectament, Crist Ressuscitat es fa
present de manera especial en l'Eucaristia, així ens ho recorden els relats d'Emmaús i de la
pesca al llac de Tiberíades, tal com ho narra el cap. 21 de l'Evangeli de sant Joan. El Senyor
Ressuscitat és present en aquesta Eucaristia i, agafant-nos a cadascun de nosaltres, com ho
va fer amb sant Pere, vol tenir-nos *en tête à tête* per preguntar-nos també com anem d'amor cap

Comunitat de mosenyor Omella amb motiu de la Jornada de la Vida Consagrada

a la seva persona. Crist ens diu: *M'estimes més que aquests? Pastura les meves ovelles.* Deixem que la veu de Déu ressoni en el nostre cor i atrevim-nos a dir-li amb sant Pere: *Sí, Senyor, malgrat els meus errors i pecats, tu saps que t'estimo.* Sí, la vida consagrada és una aventura d'amor. Renovem avui el nostre amor. Demanem al Senyor que ens ajudi a tornar al primer amor, a l'amor inicial dels nostres primers vots, amor sense traves, sense càlculs, abundantment generós i desinteressat.

Gràcies i agrair-vos, una vegada més, tot el que feu per estendre el Regne de Déu a la nostra terra, l'entrambale de Catalunya, de Barcelona. Fixeu-vos, a la nostra Diòcesi tenim moltes cases, comunitats religioses. Entre els instituts seculars i els membres que hi ha a cada comunitat religiosa, som una bona regió de persones consagrades a la missió de l'Església. ¡Quant de bé, quant a gràcia de Déu, ens arriba a través de la vostra presència, el vostre treball, la vostra paraula i l'ofrena de les vostres vides!

2.- So aquí, en aquesta terra, com diu bellament l'Exhortació Apostòlica *Vita Consecrata*, per ser "Epifania de l'amor de Déu" (VC, 72). ¡Quina missió tan bella ser manifestació de Déu enmig del nostre món! Sabem perfectament que això no s'aconsegueix fent moltes coses, *non multa sed multum*—deien els clàssics, sinó a través de la intensitat, això és el *multum*, la intensitat del testimoniatge personal de les vostres vides, identificades plenament amb Crist. Sí, com més ens deixem edificar per Crist més i millor el manifestem.

Però sabem també que hi ha un altre element necessari per poder ser "Epifania de Déu": la vida fraterna. És cert, el *sensus fidelium* no entén un religiós que vagi per lliure, separat i confrontat amb la comunitat; el religiós és vist sempre en relació amb una comunitat de referència, en la qual viu la seva consagració i la seva missió. Per això, el Papa Joan Pau II, en *Vita Consecrata*, diu: "la vida religiosa serà més apostòlica, manifestarà millor l'amor de Déu, com més íntima sigui i l'entrega a Crist, més fraterna la vida comunitària i més ardent el compromís en la missió" (VC, 72).

Una de les dificultats de la vida religiosa és compaginar bé l'autonomia i llibertat personal amb la vida comunitària, les seves normes i l'obediència al superior; tot això en comunitats de vegades massa grans i, altres vegades, compostes de persones amb edats, amb formació

Comunitat de monsenyor Omella amb motiu de la Jornada de la Vida Consagrada

i amb punts de vista molt diferents.

En un món individualista com el nostre, en què la incomunicació i la solitud són unes de les ferides més punyents, el testimoniatge de vida fraterna de les comunitats religioses es converteix en paradigma d'una forma nova de vida, on la persona és valorada pel que és i no pel que fa. La persona es converteix en el centre de la vida i de les activitats.

És notori que, en aquesta societat, ningú envella amb tanta qualitat ni amb tantes atencions humanes i espirituals com en la vida religiosa. No deixeu de cuidar aquesta dimensió comunitària i fraterna de la vostra vida consagrada, que es converteix en testimoniatge profètic enmig d'aquest món, orfe d'amor desinteressat, mancat de veritables i profundes relacions interpersonals.

Per això, cal que no oblideu que la vida comunitària es recolza en tres columnes fonamentals, sense les quals arribaria a encorçar-se. Aquestes són les tres columnes que sostenen les comunitats:

- La Paraula de Déu. Tots els que vivim en comunitat hem sentit la veu del mateix Déu que s'ha cridat a seguir-lo a través d'un carisma molt concret, el del fundador o fundadora de la vostra Congregació. Aquesta Paraula de Déu s'eix sent aliment diari de la vostra vida. Sense ella seria molt difícil seguir vivint en comunitat, i, donat que les diferències d'edat, de procedència, etc. res l'interdiu, de vegades, molt difícils de superar. Escolta atenta, amorosa i obediència de la Paraula de Déu edifica i enforteix la comunió entre els diversos membres de la comunitat.
- El superior o superiora. No s'entén una comunitat sense agraïment i respecte, però necessari, servei de la comunió. El superior ha de pare o de mare; representa Crist, cap de l'Església, servidor de la comunió. Costa, de vegades, deixar que sigui una altra persona que organitzi els ritmes i moviments de la comunitat, s'posa molta humilitat i pobresa interior, però això és el que va viure Crist, essent essencialment fidel a la voluntat del Pare, sotmetent-se a la torçió de Maria i de Josep. Sense l'humil servei d'un superior/superiora, la comunitat acaba per destruir-se i, si continua, li faltaran energia evangelitzadora i transformadora, serà com una llàntia posada sota el llit que no il·lumina a ningú.

- El perdó ofert diàriament. En tot grup hi ha mà es cometent errors i pecats. Si estan comesos per persones que no hem triat per formar part del nostre grup, aquests errors i pecats semblen molts més i fan més mal. Però el que és admirable, veritablement sorprenent i evangelitzador, és comprovar que aquests persones que viuen juntes, que no s'han triat, sinó que un altre les ha triat i reunit, són capaces d'estimar-se i de perdonar-se tots els errors. Això és realment evangelitzador.

Sí, les comunitats religioses amb vitalitat i amb dinamisme missioner són aquelles que cada dia se'n van a dormir en pau, amb el perdó en els llavis i en el cor, complint amb generositat el que Jesús va dir a sant Pere: No et dic que perdonis set vegades a qui t'ha ofès, sinó que el perdonis fins a setanta vegades set, és a dir, sempre. El perdó fa tant de bé i dona tanta calidesa a les comunitats, que és com anar a l'excursió□□□□□□□□□□

Comunio de monsenyor Omella amb motiu de la tornada de la Vida
Consagrada

Que el foc missioner, evangelitzador, ens cremi per dins. No deixem l'activitat missionera, exercim-la a través de la predicació directa, de l'oració i de l'ofrena permanent de les vostres vides, tal com ho va fer santa Tereseta del Nen Jesús, patrona de les missions.

No oblidem que, en aquest camp de la vida de l'Església, no hi cap la debilitat, perquè, encara que el cos es vagi vovellant i les cames no puguin caminar més, tots podem oferr i aportar alguna cosa. El llit de la malaltia o la limitació d'una cadira de rodes no poden apagar ni la llum de la nostra ànima ni l'ofrena de les nostres vides.

Benvolguts germans i germanes, seguiu i lluitant el millor de vosaltres mateixos a aquesta missió a la qual el Senyor Jesús ha cridat. Feu-ho tot amb alegria; aquest és un altre dels trets dels homes i dones de Déu. Sempre alegres, fins i tot, quan patim l'atorteges o menyspreus a causa de les coses, que tant va patir per nosaltres. Alegres sempre, perquè portem dins la font de tota alegria: l'amor de Déu, l'Esperit Sant que se'n ha donat.

que santa Maria, la dona tota de Déu i mare de tots, us protegeixi i acompanyi sempre.

+ Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona